

INs 1610/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Tadeusz Radziwon**

Protokolant: **Ewa Trusiak**

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 roku w Bielsku Podlaskim

sprawy z wniosku E. M.

z udziałem Z. M.

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z innym członkiem rodziny dotkniętym przemocą (art.11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie)

I. Zobowiązuje uczestnika postępowania Z. M., aby opróżnił i wydał wnioskodawczyni E. M. budynek mieszkalny o numerze (...) posadowiony na nieruchomości położonej w miejscowości W. gmina M., oznaczonej numerem geodezyjnym (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w B. P.X Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w S. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

II. Zasądza od uczestnika postępowania Z. M. na rzecz wnioskodawczyni E. M. kwotę 177 złotych (sto siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 120 złotych (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu.

III. Nakazuje pobrać od uczestnika postępowania Z. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 337,16 złotych (trzysta trzydzieści siedem złotych szesnaście groszy) tytułem zwrotu wydatków pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

IV. Stwierdza, że w pozostałym zakresie zainteresowani ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sędzia

INs 1610/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. M. wystąpiła wnioskiem o zobowiązanie uczestnika Z. M. do opuszczenia wspólnie zajmowanego domu mieszkalnego o numerze (...) położonego w miejscowości W. gmina M. oraz wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od uczestnika zwrotu kosztów postępowania. Przedmiotowy wniosek został sformułowany w oparciu o dyspozycję art.11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz.U.2005,Nr.180,poz.1493z póź. zm).

W uzasadnieniu wniosku oraz w toku rozprawy wnioskodawczyni podnosiła (k.3v.-4,55v.-56,136), iż uczestnik postępowania nadużywa alkoholu i będąc pod jego wpływem wszczyna awantury domowe, w trakcie których wyzywa wnioskodawczynię słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe oraz poprzez wykręcanie rąk i kopanie używa wobec niej przemocy fizycznej. Podała, iż jego głośnie zachowanie w stanie nietrzeźwości uniemożliwia spoczynek

nocny pozostałym domownikom, a nadto w czasie jednej z awantur po wyjściu uczestnika ze szpitala była przez niego duszona przy użyciu kuli ortopedycznej. Wskazała, że na skutek powyższych zachowań obawia się o własne życie i zdrowie oraz w celu uniknięcia agresji ze strony byłego męża była zmuszona do opuszczania domu. Dodała, iż w związku z zachowaniem uczestnika kilkakrotnie zgłaszała prośby o interwencje policji, które kończyły się zatrzymaniem uczestnika do wytrzeźwienia. Podkreśliła, iż postępowanie byłego męża zakłóca spokój i porządek domowy oraz wywiera negatywny wpływ na wszystkich domowników.

Uczestnik postępowania Z. M. wniósł o oddalenie wniosku (k.56,136). Zaprzeczył, iż jest osobą uzależnioną od alkoholu. Przyznał, iż w domu miały miejsce interwencje policji, lecz w jego ocenie były one bezpodstawne zgłaszane przez wnioskodawczynię albowiem nigdy nie przejawiał wobec byłej żony agresji w jakiegokolwiek formie. Podał, że pod naciskiem teściowej i wnioskodawczyni „dla świętego spokoju” (k.136) złożył przysięgę w kościele oraz zgłosił się na terapię z uzależnienia od alkoholu, co okazało się jednak niepotrzebne albowiem dowiedział się od psychologa, iż terapii tego rodzaju nie potrzebuje. Z zeznań uczestnika wynika, iż nie jest on osobą prowokującą konflikty, zaś wnioskodawczyni poprzez złożenie przedmiotowego wniosku próbuje bezpodstawnie zmusić go do opuszczenia dotychczasowego miejsca zamieszkania.

Sąd zważył i ustalił, co następuje:

W myśl art.2 pkt.1 powołanej wyżej ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku ilekroć w ustawie jest mowa o członku rodziny należy przez to rozumieć osobę najbliższą w rozumieniu art.115§11 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U.Nr.88,poz.553, z późn. zm.) a także inną osobę wspólnie zamieszkującą lub gospodarującą. Zgodnie z art. 2 pkt.2 przemoc w rodzinie stanowi jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób wymienionych w pkt.1, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą. Natomiast stosownie do treści art.11a jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie jednoznacznie wskazuje na zasadność złożonego wniosku.

W sprawie bezspornym było, iż w chwili obecnej zainteresowani wspólnie z pełnoletnią córką A. M.i jej partnerem R. Z.zamieszkują w domu mieszkalnym numer (...)w W.posadowionym na nieruchomości stanowiącej przedmiot współwłasności wnioskodawczyni i jej brata A. T.(dowód: akta i dokumenty księgi wieczystej numer (...))prowadzonej przez Sąd Rejonowy w B. P.X Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w S.).

Związek małżeński zainteresowanych został rozwiązany przez rozwód z winy uczestnika na mocy wyroku Sądu Okręgowego w B.I Wydział Cywilny z dnia 22 marca 2013 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt (...).(dowód: akta sprawy (...))Sądu Okręgowego w B. I Wydział Cywilny) W uzasadnieniu powyższego orzeczenia stwierdzono (k.112), iż przyczyną rozkładu pożycia zainteresowanych był alkoholizm uczestnika. Sąd Okręgowy wskazał, iż „ pozwany wyzywał powódkę, szarpał ją, przejawiał agresje, demolował mieszkanie. Zachowaniem tym naruszył podstawowe obowiązki małżeńskie (...). Naganny był również stosunek pozwanego do nałogu, bezkrytycyzm, brak woli walki z nałogiem, który ostatecznie doprowadził do rozpadu rodziny stron”.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do stwierdzenia, iż zachowanie uczestnika po zakończeniu postępowania w sprawie o rozwód uległo poprawie. Zamieszkujący wspólnie z nim świadkowie A. M. (k.56-56v.) i R. Z. (k.93-93v.) potwierdzili, iż uczestnik nadal nadużywa alkoholi i będąc pod jego wpływem wszczyna awantury, w trakcie których wielokrotnie przejawiał wobec byłej żony zarówno agresję słowną, jak i fizyczną. Świadcowie w sposób zbieżny z relacją E. M. opisali zdarzenie, w trakcie którego wnioskodawczyni była duszona przez uczestnika kulą ortopedyczną oraz wskazywali, iż na skutek jego agresywnych zachowań wnioskodawczyni obawia się o swoje zdrowie i życie. Z zeznań powyższych świadków wynika, iż zgłaszane prośby o interwencje policji znajdowały uzasadnienie w

nagannym zachowaniu uczestnika, zaś zamieszkiwanie z nim jest bardzo uciążliwe i negatywnie wpływa na wszystkich domowników.

W ocenie Sądu powyższe zeznania z uwagi na ich wzajemną korelację oraz rzeczowy i logiczny charakter należało ocenić jako wiarygodne. Nadto ich treść koresponduje nie tylko z zeznaniami wnioskodawczynie, lecz również relacjami o niezaprzeczalnie obiektywnym charakterze pochodzącymi od funkcjonariuszy policji.

Z zeznań świadków J. G. (k.134-135) i P. Z. (k.135v.), którzy pełnili funkcję dzielnicowych na terenie gminy M. wynika, iż wnioskodawczynie wielokrotnie skarżyła się, że uczestnik nadużywa alkoholu i będąc pod jego wpływem wszczyna awantury domowe. Świadkowi potwierdzili, że w związku z przebiegiem podejmowanych interwencji istniały podstawy do inicjowania procedury niebieskiej karty, zaś uczestnik niejednokrotnie w wyniku interwencji był osadzany do wytrzeźwienia. Świadek J. G. wskazał, iż wielokrotnie rozmawiał z uczestnikiem aby zaprzestał nadużywania alkoholu oraz dodał, że skoro uczestnik był doprowadzany do wytrzeźwienia to musiał być agresywny. P. Z. dodał, że podczas wizyty u wnioskodawczynie w lutym 2014 roku zwrócił uwagę na wybita szybę w szafce kuchennej i ślady kopnięć na drzwiach wewnętrznych, zaś wnioskodawczynie poinformowała go, że przedmiotowych zniszczeń dokonał uczestnik postępowania.

Zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy policji T. C. (k.91v.), K. J. (k.92) i R. K. (k.135) nie miały w sprawie istotniejszego znaczenia albowiem świadkowie z uwagi na liczbę podejmowanych interwencji i ich wzajemne podobieństwo nie byli w stanie odtworzyć przebiegu interwencji przeprowadzanych w domu zainteresowanych. Wskazali natomiast, iż przebieg interwencji jest każdorazowo opisywany w notatnikach służbowych, zaś niebieskie karty wypełnia się w przypadku stwierdzenia przemocy w rodzinie.

Zdaniem Sądu obiektywne zeznania funkcjonariuszy policji uwiarygodniają treść relacji wnioskodawczynie oraz świadków A. M. i R. Z.. Ponadto znajdują one potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej na użytek procedury niebieskiej karty, w tym protokołach doprowadzenia osoby w celu wytrzeźwienia i protokołach z przebiegu badania stanu trzeźwości uczestnika postępowania oraz zapisach przebiegu interwencji policji uwidocznionych w notatnikach służbowych (k.115-125).

Wymaga podkreślenia, iż wbrew twierdzeniom uczestnika jakoby nigdy nie leczył się z uzależnienia od alkoholu (k.136v.) z historii choroby uzyskanej z (...) w S. wynika (k.110-112), że Z. M. był pacjentem tej przychodni. Zapisy widniejące w historii choroby potwierdzają, iż u uczestnika rozpoznano zespół uzależnienia od alkoholu. Dokumentacja lekarska wskazuje, że w celu redukcji głodu alkoholowego uczestnik był leczony farmakologicznie, przy czym zgłaszał się do poradni w okresie od 23 listopada 2012 roku do 08 lutego 2013 roku.

Mając na uwadze jednoznaczną wymowę powołanego wyżej materiału dowodowego Sąd zakwestionował wartość dowodową zeznań świadków I. M. (k.92-92v.) i G. M. (k.92v.-93), którzy to starali się wykazać, iż uczestnik nie jest osobą uzależniona od alkoholu. Nadto w ocenie Sądu świadkowie jako osoby sporadycznie odwiedzające miejsce zamieszkania zainteresowanych i znające sytuacje zainteresowanych głównie z relacji uczestnika nie mogły wiarygodnie wypowiedzieć się na okoliczność rzeczywistych stosunków panujących pomiędzy domownikami.

W tym stanie rzeczy Sąd przyjął, iż uwagi na sprzeczność powyższych relacji z obiektywnym materiałem dowodowym oraz ich pośredni charakter, zeznania te nie mogły mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia w sprawie.

Zdaniem Sądu zebrane w przedmiotowym procesie dowody jednoznacznie wskazują, iż uczestnik postępowania poprzez wielokrotne umyślne używanie przemocy słownej i fizycznej wobec wnioskodawczynie wypełnił swym zawinionym zachowaniem znamiona definicji przemocy w rodzinie sformułowanej w art.2 pkt.2 powołanej wyżej ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku.

Okoliczności sprawy potwierdzają, iż naganne zachowania uczestnika wpływają destrukcyjnie na wnioskodawczynie i pozostałych domowników. W ocenie Sądu skala i natężenie agresywnych zachowań ze strony uczestnika wskazuje na realne zagrożenie naruszenia przez niego porządku prawnego. W tej sytuacji koniecznym było

zobowiązanie uczestnika do opuszczenia domu albowiem dalsze wspólne zamieszkiwanie zainteresowanych byłoby dla wnioskodawczyni szczególnie uciążliwe oraz stwarzałoby realne zagrożenie naruszenia jej dóbr osobistych.

Mając na uwadze powyższe Sąd w oparciu o dyspozycję art.11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz.U.2005, Nr.180,poz.1493 z póź. zm) uwzględnił wniosek w całości.

O kosztach postępowania, z uwagi na sprzeczne interesy zainteresowanych orzeczono stosownie do art. 520§2k.p.c i obciążono uczestnika obowiązkiem ich poniesienia. Wysokość należnych kosztów zastępstwa w postępowaniu ustalono zgodnie z § 11ust.3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j Dz. U. z 2013 r. poz.461).

O nakazaniu pobrania od uczestnika wydatków w sprawie pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa rozstrzygnięto stosownie do dyspozycji art. 83 ust. 2 w zw. z art.113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j Dz. U. 2010.90.594 z póź. zm.)

Sędzia